

Για ένα τεράστιο άλμα . . . από το 0 στο 1

Μία συζήτηση για το «quo vadis» του φοιτητικού κινήματος στο σήμερα, αν θέλει να έχει κάποιες ουσιαστικές αξιώσεις, να βρίσκεται σε θετική κατεύθυνση, θα ήταν αδόκιμο να εκκινεί από την συνηθισμένη αφετηρία: μιας χαμένης λαμπρότητας και δυναμικής σε καιρούς περασμένους.

Ως εκ τούτου εμείς διερευνούμε:

το σημείο στο οποίο βρισκόμαστε, την κατάσταση στην οποία έχουν περιέλθει οι Φοιτητικοί Σύλλογοι, το βαθμό στον οποίο αποδεικνύονται ικανές (ή ανίκανες) οι υπάρχουσες (και παγωμένες θα προσθέσουμε) φοιτητικές συλλογικότητες να ενεργοποιήσουν τους Φοιτητικούς Συλλόγους μπροστά σε πολιτικούς κόμβους.

Με άλλα λόγια, θα πρέπει:

να απαριθμήσουμε τις αιτίες, που διαμόρφωσαν την κατάσταση να αποφύγουμε επικίνδυνες απλουστεύσεις.

Δεδομένου ότι ποτέ όλα αυτά τα χρόνια (ειδικά τα μνημονιακά) δεν έλειψαν τα πολιτικά επίδικα, οφείλουμε να διερωτηθούμε :

«τι κάναμε στραβά;».

Ακόμη και αν τα αίτια της υφιστάμενης, σχεδόν ολικής διάλυσης υπερβαίνουν κατά πολύ αυτό το ερώτημα και πρέπει να λάβουμε υπόψη το τι σημαίνουν 6 συναπτά έτη βίαιης δημοσιονομικής προσαρμογής και την καθ' ημάς βίαιη εκπαιδευτική αναδιάρθρωση, σε τελική ανάλυση στο «τέλος της ημέρας» οι ευθύνες βαραίνουν τα ίδια τα συλλογικά πολιτικά υποκείμενα που στάθηκαν και στέκονται ανίκανα, να μην ξεπεραστούν από την ίδια την συγκυρία παρούσα ή παρελθούσα.

Η παραπάνω εικόνα χειροτερεύει αρκετά μετά τον περασμένο Ιούλη. Οι κοινωνικές αντιστάσεις εδώ και αρκετούς μήνες μοιάζουν κυριολεκτικά απύσυχες με αποκορύφωμα:

το νόμο διάλυσης της κοινωνικής ασφάλισης και της υπερφορολόγησης

που πέρασε «χωρίς να ανοίξει ρουθούνι» και «εμείς» μοιάζουμε με αμήχανους «θεατές» ενός έργου που προσπαθούμε να κατανοήσουμε ή με ανθρωπάκια που βρίσκονται στον πάτο ενός πηγαδιού και προκειμένου να βγουν από αυτό κάνουν επιτόπια πηδηματάκια.

Αυτή η ευρύτερη δυστοπική εικόνα βρίσκει στους Φοιτητικούς Συλλόγους την οξυμένη της αντανάκλαση με ακόμη μεγαλύτερη πολιτική αδρανοποίηση, αποχή από τις συλλογικές διαδικασίες και τον ατομικό δρόμο.

Δυστυχώς, η φοιτητική αριστερά, η οποία βρίσκεται σε μια φάση οπισθοχώρησης τα

τελευταία χρόνια, δεν είναι ικανή πλέον να εμπνεύσει και να κινητοποιήσει τους/τις φοιτητές/τριες, να αναζωογονήσει τις διαδικασίες των Φοιτητικών Συλλόγων. Προφανώς (όπως αναφέρουμε και παραπάνω) πέρα από τις ευθύνες των αριστερών συλλογικοτήτων, πρέπει να γίνει η παραδοχή, ότι υπάρχει μια συνολικότερη απαξίωση της πολιτικής στους φοιτητές και στους νέους ανθρώπους γενικά. Δηλαδή, ενώ ερχόμαστε αντιμέτωποι με ένα ζοφερό παρόν και μέλλον και σε μια κατάσταση όπου μας αναγκάζουν να δούμε τα φοιτητικά χρόνια, σαν χρόνια απλής διαμεσολάβησης μεταξύ του σχολείου και της επαγγελματικής αποκατάστασης, εντατικοποιώντας τους ρυθμούς σπουδών, η πλειοψηφία των νέων ανθρώπων, στρεφόμαστε ακόμα περισσότερο στον ατομικό δρόμο, απαξιώνουμε τις πολιτικές διαδικασίες και την πολιτική γενικότερα, πέφτουμε δηλαδή στη λούμπα της κυρίαρχης αντίληψης, και δεν συνειδητοποιούμε ότι πρέπει να χουμε πιο συλλογική αντίληψη, ότι πρέπει να συμμετέχουμε στις διαδικασίες του συλλόγου μας, ότι πρέπει να βγούμε στο δρόμο, για να πάρουμε πίσω όσα μας στερούν και εν τέλει τη ζωή μας στα χέρια μας.

Ακόμη και αν μοιάζει απλουστευτικό είμαστε η γενιά που με συντριπτικά ποσοστά στήριξε στις 5 του περασμένου Ιούλη το «ΟΧΙ!» και το πολιτικό κεφάλαιο αυτής της ιστορικής στιγμής είναι κάτι παραπάνω από αναγκαίο να βρει την πολιτική του αποτύπωση στο Τώρα.

Οφείλουμε να έρθουμε αντιμέτωποι/ες με τα παραπάνω δεδομένα, καθώς επίσης και με το δεδομένο της ενσωμάτωσης ενός αισθήματος ήττας και αδράνειας από την νεολαία, κυρίως απ το καλοκαίρι και μετά. Να έρθουμε αντιμέτωποι/ες με την πολιτική κρίση στους φοιτητικούς συλλόγους που δίνει πάτημα στην ΠΑΣΠ και τη ΔΑΠ, καθώς και των «ανεξάρτητων» παρατάξεων που έχουν ξεπηδήσει.

Μπροστά σε αυτό τον αποκρουστικό καμβά η πλειοψηφία των πραγματικών αριστερών πολιτικών δυνάμεων που ενεργοποιούνται εντός του Πανεπιστημίου επιχειρούν ένα «μεγάλο άλμα από το 0 στο 1» με την πολιτική τους συμπόρευση όχι απλώς στο πλαίσιο μιας διαδικασίας rebranding ή όψιμης και εφήμερης εκλογικής συμμαχίας με ορίζοντα ζωής μέχρι της εκλογές, αλλά ως μιας διαδικασίας επανανοηματοδότησης της ίδιας τους της ύπαρξης, μιας διαδικασίας που θα ξεπατώσει ανεπιστρεπτί λογικές «μεταπολιτευτικού συνδικαλισμού», προκειμένου να φέρει στη θέση του έναν ανανεωμένο τρόπο παρουσίας και πολιτικής απεύθυνσης εντός των Συλλόγων.

Πρόκειται για διαδικασία που η σημασία της δεν εξαντλείται μόνο σε αυτό.

Είναι παράλληλα διαδικασία υπέρβασης παγιωμένων πολιτικών αντιθέσεων εντός της φοιτητικής αριστεράς οι οποίες εδώ και καιρό σε πολύ μεγάλο βαθμό δεν έχουν επαφή με την πραγματικότητα, διαδικασία για να υιοθετήσει η φοιτητική αριστερά λογικές κοινωνικού πειραματισμού και να εφεύρει ακόμη και νέο γλωσσικό κώδικα στη θέση ενός από καιρό νεκρού. . .

Διαδικασία για να σβήσουμε από τον φοιτητικό πολιτικό χάρτη τους από χρόνια σβησμένους, να μην αφήσουμε καν να βλαστήσουν οι λιλιπούτιοι επίδοξοι νέοι καθεστωτικοί και να τελειώνουμε με τους κάθε είδους ποταμίσιους ανένταχτους/ενταγμένους.

Σε τελική ανάλυση για να είμαστε έτοιμοι αυτή τη φορά μπροστά στον κάθε «κόφτη» των ζωών μας, για να είμαστε έτοιμοι μπροστά στην κάθε «εκσυγχρονιστική» νομοθετική

ταφόπλακα της Παιδείας.

Όμως, όπως είναι προφανές η ανασύνθεση της αριστεράς πέρα από ευκαιρία επανομηματοδότησης της ίδιας της υπόστασής της αποτελεί δυνατότητα αλλά και προϋπόθεση, ώστε να υπερβεί τα υπαρξιακά αδιέξοδα με τα οποία είναι αντιμέτωπη.

Δεν μας αρέσει καθόλου:

το μέλλον των ελαστικών εργασιακών σχέσεων, της γκρίζας ζώνης μεταξύ επισφάλειας και ανεργίας, δεν συμφιλιωνόμαστε Καθόλου με την «προοπτική» της μετανάστευσης, και δεν έχουμε καμία αυταπάτη για το «κυνήγι της καριέρας».

Για όλους τους παραπάνω λόγους
και
για όλους όσους δεν αναφέραμε
για όλους όσους δεν σκεφτήκαμε
γιατί αυτό πρέπει να το κάνουμε μαζί
γιατί οι υποθέσεις τους δεν θέλουμε να είναι απλά ένα κείμενο
αλλά
να γίνουν κτήμα όλων των φοιτητικών κοινοτήτων
να ζωντανέψουμε το χώρο και το χρόνο
μια δική μας μικρή αρχή
στις 18 Μάη κάνουμε το βήμα
για την στήριξη
των ενωτικών πρωτοβουλιών
σε κάθε Σύλλογο, σε κάθε γωνιά
αυτής της χώρας.

Βασίλης Καραμαλέγκος, συμμετέχει στην Αριστερή Ανατρεπτική συνεργασία ΠΑΣ-ΕΑΑΚ
Πολιτικού και ΑΡΕΝ Πολιτικού ΕΚΠΑ

Νίκος Γεωργόπουλος, συμμετέχει στην Αριστερή Ανατρεπτική συνεργασία ΠΑΣ-ΕΑΑΚ
Πολιτικού και ΑΡΕΝ Πολιτικού ΕΚΠΑ

Κώστας Μαυρόπουλος, συμμετέχει στην Ενωτική Πρωτοβουλία ΑΣΟΕΕ (ΠΑΣ-
ΕΑΑΚ, ΑΡΕΝΑ, ΑΡΔΙΝ)

Δανάη Σκέντζου, συμμετέχει στην Ενωτική Πρωτοβουλία ΑΣΟΕΕ (ΠΑΣ-
ΕΑΑΚ, ΑΡΕΝΑ, ΑΡΔΙΝ)